

[Charlotte Antonsen]

sket efter kun 14 dage, men udgangspunktet var jo Murens fald, at Finland ikke længere var finlandiseret, Sverige ikke længere neutral, ligesom Østrig i øvrigt heller ikke var neutral, og efter at de to andre nordiske lande er blevet medlemmer af Unionen, kan vi forhåbentlig også få Norge med.

Vi taler altså om, at vi den 1. januar 1995 har et Norden i Unionen, og dermed må det være tydeligt for enhver, at der i hvert fald ikke længere er noget alternativ for Danmark uden for EU; der er ikke engang længere et nordisk alternativ, når vi når frem til 1995.

Når Norden er med i Unionen, får vi altså nogle lande med, som ligger nord for Danmark, dvs. at Danmark får en mere central placering i Europa, selvfølgelig forudsat at befolkningerne i de nordiske lande siger ja. Det, at Danmark får en mere central placering i EU, bringer faktisk tankerne hen på statsministerens tale, for statsministeren gjorde jo ligesom sidste gang meget ud af arbejdsløsheden. Det, der er interessant ved, at Danmark økonomisk set rykker tættere til kernen i EU, er, at vi dermed får bedre muligheder for at skabe nye arbejdspladser og skabe investeringer. Det, man må forvente i løbet af et par år, er, at Østersøområdet bliver et nyt vækstcenter.

Netop det, at de nordiske lande bliver fuldgyldige medlemmer af EU, og at vi har indgået aftaler med de østeuropæiske og med de baltiske lande om økonomiske og politiske aftaler, betyder, at større virksomheder og virksomheder i det hele taget vil have en særlig interesse i at investere i Østersøområdet, og det er så selvfølgelig lykkeligt, at Danmark faktisk er et af de lande, som ligger ved Østersøen.

De virksomheder, der så skal til, er dels EU-virksomheder, dels virksomheder fra USA og Japan, som ønsker at få en fod inden for Unionen, og som samtidig gerne vil have let adgang til Øst. Virksomhederne vil foretrække at investere i EU, fordi der jo gælder fælles bestemmelser. Der gælder også kursstabilitet i Unionen, og derfor er et land, der er medlem af EU, et attraktivt investeringssted.

For det andet vil man nok geografisk vælge at lægge sig i Norden, og vi må så se på, hvor investorerne vil placere investeringerne, og hvor de nye arbejdspladser vil komme. Man ikke investorerne vil kigge ud over landkortet og se, at tre ud af fire nordiske lande er fuld-

gyldige medlemmer af EU, mens Danmark har fire fodnoter, hvilket vil sige, at det udefra vil blive betragtet som havende den ene fod uden for Unionen.

Dernæst vil investorerne konstatere, at én ting er, at vi har de fire fodnoter og derfor ikke er fuldgyldige medlemmer af Unionen, men vi har tilmed en regering, som ikke tager den situation alvorligt og ikke ønsker at tage en offentlig debat om, hvordan vi kommer væk fra de fire undtagelser.

Det er lidt, som om regeringen har valgt at trække en plasticpose over hovedet – ikke se, ikke høre, ikke sige noget – men problemet med plasticposer er, at hvis man beholder dem for længe over hovedet, bliver man kvalt, og det vil jeg advare regeringen mod.

Konklusionen er, at investorer i 1995 vil gå uden om Danmark; dermed vil arbejdspladserne også gå uden om Danmark, og det harmonerer faktisk ikke med statsministerens hovedbudskab om at skabe flere arbejdspladser her i landet.

Venstre er medforslagsstiller til dagsordenen i dag, og vi er også enige i den, men jeg vil sige, at der for os at se er tale om et kompromis. Vi havde helst set en dagsorden, som simpelt hen sagde: Væk med undtagelserne.

Den konklusion, vi i dag burde drage, når EFTA er kommet med uden undtagelser, er i virkeligheden, hvorfor i alverden Danmark så fortsat skal slæbe rundt på de fodnoter.

Den største anstødssten for regeringen er tilsyneladende Vestunionen, og den har allerede været debatteret, så den vil jeg ikke gå nærmere ind på. I Venstre finder vi det faktisk meget interessant, at hele diskussionen om forsvars- og sikkerhedspolitik foregår i Vestunionen. Som fru Lone Dybkjær netop var inde på, er det ikke alt, der er klarlagt med hensyn til, hvad Vestunionen skal, men så lad os da komme ind og deltage i diskussionen. Det, at man sidder ved bordet og deltager i diskussionen og i øvrigt ikke helt ved, hvad der sker, er jo fuldstændig parallelt med det, der sker i EU i forbindelse med regeringskonferencen. Vi ved heller ikke, hvad der sker i 1996, men det er da lykkeligt, at vi sidder med ved bordet i EU, så vi kan deltage i drøftelsen frem til 1996. Denne angst for sammen med de andre europæiske lande at deltage i den europæiske dimension af NATO-samarbejdet har vi ikke.